

Arrest

nr. 82 013 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. POSSEMIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 10 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Deze beslissing wordt op 12 april 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht, tevens wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

V.I. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België zou verblijven, moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Betrokkene verwijst naar het jaar 2000 waarin zij stappen ondernomen zou hebben en zich tot een raadsman zou hebben gewend om zich te regulariseren. Betrokkene legt hier echter geen bewijs van voor. Betrokkene zou ook gerekend hebben op haar ex-echtgenoot om haar verblijf in orde te brengen. Betrokkene was echter zelf verantwoordelijk voor haar regularisatie en zij heeft nagelaten om zelf stappen te ondernemen voor haar verblijf te regulariseren. Ten slotte verwijst zij ook naar contacten die zij gehad zou hebben met Mr. Marjan Claes in maart 2009 met betrekking tot een regularisatieaanvraag. Hiervan voegt zij echter geen bewijs van toe, noch is hiervan geen bewijs terug te vinden in het administratief dossier van betrokkene. Daarenboven zou, indien betrokkene hiervan bewijs zou kunnen aanleveren, deze poging niet voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in de instructies van 19.07.2009 (geloofwaardige poging voor 18 maart 2008). Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene staft die door getuigenverklaringen en beweert Nederlands te spreken, sociale bindingen en affectieve en professionele contacten in België te hebben, bij diverse verenigingen betrokken te zijn, een ruime kennissenkring te hebben en werkwilg te zijn), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met de politie of met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat personen die een nauwe band met een bepaald land vertonen een verblijfsrecht kunnen bekomen in dit land en dat een terugkeer naar haar land van herkomst buitenproportioneel zou zijn, dewelke volgens betrokkene een schending van art. 8 EVRM zou betekenen. Echter, art. 8 EVRM houdt in dat een ieder recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Wat betreft de vermeende schending van art. 8 van het EVRM dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige bewijsstukken

voorlegt, betrokkene toont niet aan dat er familieleden van haar in België verblijven. Wat de verwijzing naar de familiale omstandigheden betreft; betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij een werkelijk gezin zou vormen met haar partner. Daarenboven kan betrokkene zich niet beroepen op haar zogenaamde partner om in aanmerking te komen voor regularisatie aangezien deze zogenaamde partner zelf niet legaal in België zou verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

De tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

“Reden van de maatregel:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“18.

Verzoekster leeft sedert meer dan drie jaar duurzaam tezamen met de heer S.H. (...), in een woning gelegen aan de (...).

Verzoekster werpt ingevolge deze situatie de schending op van artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

(...)

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, lid 1, van het E.V.R.M. is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit het feit dat verzoekster reeds geruime tijd op hetzelfde adres samenwoont met de heer S.H. (...), en zij zich beiden naar de buitenwereld manifesteren als koppel, kan redelijkerwijze afgeleid dat verzoeksters gezinsleven onder het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid, E.V.R.M. beschermde recht op gezinsleven valt. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. in ogenschouw te worden genomen.

19.

Vooreerst kan niet betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoekster, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het E.V.R.M. betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St. 15 februari 2007, nr. 167.847)

Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt een disproportionele inbreuk op verzoekers gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoeksters belang, namelijk de erkenning van haar recht op een gezinsleven en het belang van de Belgisch staat. Het belang (voordeel) van de Belgische staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan de verzoekende partij en zijn familie wordt berokkend.

20.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoekster geen enkel voorlegt dat zij een werkelijk gezin vormt met de heer S.H. (...). Daarbij negeert tegenpartij o.m. de verklaring van de heer P.C. (...) van 1 december 2009 die verzoekster destijds heeft bijgebracht (stuk 3). Deze verklaring is zeer duidelijk over de relatie tussen verzoekster en de heer S.H. (...):

"(...)"

Bovendien stelt tegenpartij eveneens ten onrechte dat de heer H. zelf niet legaal in België verblijft. De heer H. (...) heeft sedert 26 april 2010 een oranje kaart bekomen, die tot op heden steeds verlengd werd (stuk 4).

21.

Gelet op het bovenstaande vormt een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inbreuk op het gezinsleven van verzoekster en de heer S.H. (...) en is bijgevolg in strijd met artikel 8 E.V.R.M."

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster op 15 december 2009 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In haar aanvraag wijst verzoekster op haar ononderbroken verblijf van vijf jaar en haar duurzame lokale verankering. Zij wijst op de medische regularisatieprocedure die zij wenste op te starten, maar waarvan zij niet weet of deze ook effectief werd opgestart. Zij voerde aan dat zij reeds in 2000 naar België kwam met haar dochter, op verzoek van haar ex-echtgenoot dhr. S.E. die zij in 2003 verliet. Zij geeft aan dat zij in 2008 dhr. S.H. leert kennen met wie zij inmiddels een jaar samenwoont. Zij meent dat haar doen terugkeren naar Rusland buitenproportioneel zou zijn en in strijd met artikel 8 van het EVRM, dat stelt dat personen die een nauwe band met een bepaald land, *in casu* België vertonen een verblijfsrecht kunnen bekomen in dit land. Hierbij wijst zij op haar professionele en sociale contacten, op haar dochter die in België verblijft en haar nieuwe gezinsleven met de heer S.H.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster enkel de motieven aangaande een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM bekritiseert. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangehaalde elementen inzake haar gezinsleven het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene haalt aan dat personen die een nauwe band met een bepaald land vertonen een verblijfsrecht kunnen bekomen in dit land en dat een terugkeer naar haar land van herkomst buitenproportioneel zou zijn, dewelke volgens betrokkene een schending van art. 8 EVRM zou betekenen. Echter, art. 8 EVRM houdt in dat een ieder recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Wat betreft de vermeende schending van art. 8 van het EVRM dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige bewijsstukken voorlegt, betrokkene toont niet aan dat er familieleden van haar in België verblijven. Wat de verwijzing naar de familiale omstandigheden betreft; betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij een werkelijk gezin zou vormen met haar partner. Daarenboven kan betrokkene zich niet beroepen op haar zogenaamde partner om in aanmerking te komen voor regularisatie aangezien deze zogenaamde partner zelf niet legaal in België zou verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit het hierboven geciteerde deel van de motieven blijkt dat verweerder is nagegaan of aan verzoekster een verblijfsrecht met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, rekening houdende met verzoeksters familiale omstandigheden in België, met de eventuele familieleden die verzoekster in België zou hebben, met verzoeksters relatie met dhr. S.H. en met de gewone sociale relaties die zij in België zou hebben in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster betwist enkel de motieven aangaande haar relatie met de heer S.H.

Vooreerst blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verweerder de relatie die verzoekster met een Belgische heer zou hebben, niet zonder meer als bewezen acht. Verzoekster meent dat verweerder onvoldoende rekening houdt met de brief van de heer P.C. die zij bij haar aanvraag voegde en die zij citeert in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat in deze brief inderdaad wordt gesproken over verzoekster en haar man S.H. Evenwel blijkt uit de aanvraag niet duidelijk dat verzoekster met deze brief haar relatie wenste aan te tonen, nu de brief vooral wijst op de goede integratie van verzoekster. Bovendien betreft deze brief één enkele getuigenverklaring die door geen enkel objectief bewijs gestaafd wordt, zodat verweerder op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoekster geen bewijzen bijbracht van het feit dat zij een gezin vormt met dhr. S.H. in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien oordeelde verweerder dat zelfs indien verzoekster en haar 'partner' als een gezin kunnen worden beschouwd, dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Verweerder wijst erop dat verzoeksters partner geen legaal verblijf heeft in België. Verzoekster weerlegt dit laatste motief, waar zij stelt dat haar partner wel degelijk een verblijfsrecht heeft in België sinds 26 april 2010. Ten bewijze hiervan legt zij het attest van immatriculatie van haar partner neer. Uit dit attest blijkt dat de toelating tot verblijf tot 25 april 2011 werd verlengd. Met het loutere feit dat verzoeksters partner over een tijdelijk en (vooralsnog) beperkt verblijfsrecht beschikt, toont verzoekster evenwel niet aan dat er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het gezinsleven te handhaven en/of te ontwikkelen.

Verzoekster vraagt voor de eerste maal een verblijfsrecht aan zodat het *in casu* om een eerste toelating tot een verblijfsrecht gaat. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingdom). Verzoeksters betoog aangaande de ongeoorloofde inmenging in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM is dan ook niet dienstig.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie... .

Verzoekster stelde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf het volgende aangaande haar relatie met dhr. S.H. :

“In 2008 leert zij via gemeenschappelijke kennissen de heer S.H. kennen, met wie zij gedurende een jaar nu samenwoont. Ondertussen krijgt zij nu ook medische steun van het OCMW te Antwerpen, en slaagt zij – samen met de ondersteuning van de heer H. (...) – er voor het eerst gedurende lange tijd in haar leven weer op te bouwen. Ook haar dochter woont vandaag in België. Zij heeft een aanvraag tot naturalisatie ingediend.”

“Verzoekster laten terugkeren naar Rusland zou buitenproportioneel zijn en in strijd met artikel 8 E.V.R.M., dat stelt dat personen die een nauwe band met een bepaald land, in casu België, vertonen een verblijfsrecht kunnen bekomen in dit land.

Een uitwijzing zou als enig resultaat hebben dat alle contacten die verzoekster heeft opgebouwd, zowel op professioneel, op sociaal als op affectief vlak, van het ene moment op het andere zouden worden verbroken. Immers, de dochter van verzoekster – voor wie zij echt alles overheeft- verblijft in België en verzoekster heeft hier in België een nieuw gezinsleven opgebouwd met de heer H. (...)

Een dergelijke plotse breuk zou het leven van verzoekster helemaal dooreen gooien, zonder dat er een redelijke verantwoording voor bestaat gelet op de enorme inspanningen tot integratie die verzoekster geleverd heeft.”

Verzoekster herhaalt deze elementen in haar inleidende verzoekschrift. Zij geeft evenwel niet aan waarom het voor haar onmogelijk is om met haar partner een familieleven te leiden in haar land van oorsprong. Bovendien sluiten de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten niet uit, dat verzoekster in haar land van herkomst de nodige stappen onderneemt ten einde een verblijfsrecht aan te vragen *in functie* van haar relatie met de heer S.H. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat verzoeksters relatie op zich geen grond voor machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan vormen. Te meer daar de Vreemdelingenwet in een specifieke procedure voorziet voor een gezinshereniging *in functie* van een relatie met een persoon die een verblijfsrecht heeft op het Belgisch grondgebied. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de nodige stappen heeft ondernomen om haar verblijf te legaliseren *in functie* van haar relatie met haar partner. Gelet op het geheel van deze argumenten blijkt niet dat verzoekster aantoonde dat er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om haar gezinsleven te vrijwaren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN